

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.06.2002, sp. zn. 29 Odo 425/2002, ECLI:CZ:NS:2002:29.ODO.425.2002.1

Číslo: 51/2003

Právní věta:

I. V konkursním řízení patří k usnesením ve věci samé (§ 237 odst. 1 o. s. ř.) především usnesení o schválení konečné zprávy, rozvrhové usnesení, usnesení o zamítnutí návrhu na nucené vyrovnaní, usnesení o potvrzení nuceného vyrovnaní, usnesení o zamítnutí návrhu na potvrzení nuceného vyrovnaní, usnesení o zrušení konkursu, usnesení, jímž soud zamítá návrh na prohlášení konkursu a usnesení o prohlášení konkursu.

II. Může-li být dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé přípustné pouze podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., je odvolací soud povinen v písemném vyhotovení rozhodnutí účastníky poučit v tom směru, že dovolání není přípustné, ledaže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu prostřednictvím v poučení označeného soudu prvního stupně, dospěje dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Nesprávné poučení odvolacího soudu o tom, že dovolání je přípustné bez dalšího, přípustnost dovolání nezakládá; účastníku řízení však uběhne lhůta pro podání dovolání až uplynutím čtyř měsíců od doručení rozhodnutí (§ 240 odst. 3 o. s. ř.).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 27.06.2002

Spisová značka: 29 Odo 425/2002

Číslo rozhodnutí: 51

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Konkurs

Předpisy: § 157 odst. 1 předpisu č. 99/1963Sb.

§ 167 odst. 2 předpisu č. 99/1963Sb.

§ 237 odst. 2 předpisu č. 99/1963Sb.

§ 238a odst. 1 písm. a) předpisu č. 99/1963Sb.

§ 240 odst. 3 písm. a) předpisu č. 99/1963Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

V r c h n í s o u d v P r a z e u s n e s e n í m z e d n e 2 1 . 1 . 2 0 0 2 p o t v r d í l u s n e s e n í z e d n e 3 0 . 1 0 . 2 0 0 1 , j í m ŝ K r a j s k ý s o u d v Ú s t í n a d L a b e m n a n á v r h v ě ř í t e l k y Č S , a . s . p r o h l á s í l k o n k u r s n a m a j e t e k

dlužníka. Odvolací soud přisvědčil závěru soudu prvního stupně, že byl osvědčen úpadek dlužníka, projevující se dlouhodobým nedostatkem jeho platební schopnosti, když v řízení bylo prokázáno, že dlužník neplní své splatné závazky vůči více věřitelům. Námitku, že pohledávka věřitelky neexistuje, jelikož úvěrová smlouva, ze které měla pohledávka vzejít, je absolutně neplatná, stejně jako kupní smlouva (o převodu nemovitosti), pro kterou byl úvěr sjednán, soud odmítl jako nedůvodnou, s tím, že při uzavírání smluv se uplatnila svobodná vůle zúčastněných stran. Platnosti úvěrové smlouvy by se pak nemohl dotknout ani případný omyl při sjednávání kupní ceny se třetí osobou (společností P., s. r. o.).

Dlužník podal proti usnesení odvolacího soudu včas dovolání, jež má za přípustné dle ustanovení § 238a odst. 1 písm. a) o. s. ř., s tím, že je dán dovolací důvod uvedený v ustanovení § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř., tedy že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Konkrétně odvolacímu soudu vytýká, že neprovedl důkazy, které navrhl k prokázání tvrzení, že při uzavírání úvěrové smlouvy byl věřitelkou uveden v omyl, těmito důkazy se při posouzení odvolání nezabýval a v důvodech rozhodnutí se s nimi nevypořádal. Proto dovolatel požaduje, aby Nejvyšší soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení. Jelikož konkursní řízení bylo zahájeno po 1. 1. 2001 (9. 3. 2001), uplatní se pro dovolací řízení – v souladu s body 1., 15. a 17., hlavy první, části dvanácté, zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony – občanský soudní řád ve znění účinném od 1. 1. 2001.

Dovolání v této věci není přípustné a proto je Nejvyšší soud odmítl.

Z odůvodnění:

Přípustnost dovolání proti usnesení odvolacího soudu upravují ustanovení § 237 až § 239 o. s. ř.

Ustanovení § 238, § 238a odst. 1 písm. b) až g) a § 239 o. s. ř. nezakládají přípustnost dovolání proto, že napadené rozhodnutí nelze podřadit žádnému z tam vyjmenovaných případů.

Podle ustanovení § 238a o. s. ř. je dovolání přípustné také proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo potvrzeno nebo změněno usnesení soudu prvního stupně, kterým bylo rozhodnuto ve věci konkursu a vyrovnání (odstavec 1 písm. a/ o. s. ř.). Ustanovení § 237 odst. 1 a 3 o. s. ř. platí obdobně (odstavec 2).

Dle ustanovení § 237 odst. 1 o. s. ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu,

a/ jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé,

b/ jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil,

c/ jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle písmena b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Ustanovení § 238a o. s. ř. stanoví přípustnost dovolání proti v tomto ustanovení vyjmenovaným rozhodnutím za shodných podmínek jako ty, jež jsou uvedeny v § 237 odst. 1 o. s. ř., s tím, že omezení formulovaná v ustanovení § 237 odst. 2 o. s. ř. se neuplatní. Podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. a) o. s. ř. tedy není dovolání přípustné proti každému měnicímu či potvrzujícímu usnesení odvolacího soudu ve věci konkursu a vyrovnání; rozhodnutí odvolacího soudu musí především měnit

nebo potvrzovat konkursní či vyrovnací rozhodnutí soudu prvního stupně „ve věci samé“. V konkursním řízení patří k usnesením (srov. § 66a odst. 1, větu první, ZKV) ve věci samé především usnesení o schválení konečné zprávy (§ 29 odst. 4 ZKV), rozvrhové usnesení (§ 30 ZKV), usnesení o zamítnutí návrhu na nucené vyrovnání (§ 36 odst. 1 ZKV), usnesení o potvrzení nuceného vyrovnání (§ 39 odst. 1 ZKV), usnesení o zamítnutí návrhu na potvrzení nuceného vyrovnání (§ 40 odst. 1 ZKV), usnesení o zrušení konkursu (§ 44 odst. 1 ZKV) a také (jak Nejvyšší soud uvedl již v usnesení uveřejněném pod číslem 53/2001 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek) usnesení, jímž soud zamítá návrh na prohlášení konkursu (včetně usnesení dle § 12a odst. 4 ZKV), a usnesení o prohlášení konkursu (§ 12a odst. 1 a 2 ZKV).

Usnesení odvolacího soudu nebylo usnesením měnícím a ač jím - v intencích shora uvedeného - bylo v konkursní věci potvrzeno usnesení soudu prvního stupně ve věci samé, nepředcházelo usnesení o prohlášení konkursu na majetek dlužníka jiné rozhodnutí soudu prvního stupně, které by odvolací soud dříve zrušil; dovolání v této věci proto nemůže být přípustné podle § 238a odst. 1 písm. a) o. s. ř. ani za použití ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) a b) o. s. ř.

Nejvyšší soud pak neshledává dovolání přípustným ani za použití ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., neboť napadenému rozhodnutí nepřisuzuje po právní stránce zásadní význam.

Odvolací soud účastníka poučil, že „Dovolání je přípustné“, ač výše formulovaným závěrům odpovídalo - ve shodě s ustanovením § 157 odst. 1 o. s. ř., ve spojení s ustanovením § 167 odst. 2 o. s. ř. - poučení, podle kterého „Proti tomuto rozhodnutí není přípustné dovolání, ledaže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Ústí nad Labem, dospěje odvolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.“ Nesprávné poučení odvolacího soudu o tom, že dovolání je přípustné bez dalšího, však přípustnost dovolání nezakládá (srov. *mutatis mutandis* též usnesení Nejvyššího soudu uveřejněné pod číslem [73/2001](#) Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek); toliko vedlo (mimo jiné i proto, že neobsahuje údaj o tom, v jaké lhůtě a u kterého soudu lze dovolání podat) k tomu, že lhůta k podání dovolání dlužníkovi doběhla (v intencích ustanovení § 240 odst. 3, věty druhé, o. s. ř.) až uplynutím čtyř měsíců od doručení napadeného usnesení (posledním dnem lhůty k podání dovolání byl u dlužníka 14. červen 2002).

Nejvyšší soud proto, aniž ve věci nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), dovolání odmítl (§ 243b odst. 5, § 218 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.).